

เด็ดดอกไม้ สะเทือนถึงจักรวาล

วันที่ ๒๘ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๔๗

โอวาทหลวงพ่ออัมมชโย ณ อุโบสถ วัดพระธรรมกาย

วันพหุสัปดาห์ที่ ๒๘ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๕๗

วันนี้เป็นวันมหาปวารณา วันสุดท้ายของการอยู่จำพรรษาด้วยกัน เราจะต้องรักษาอีก ๑ ราตรี จะไปค้างคืนที่ไหนยังไม่ได้จนกว่าจะได้อรุณวันพรุ่งนี้ แต่ในปฏิทินเขาจะเขียนว่าเป็นวันออกพรรษา แต่ความจริงแล้วเป็นวันมหาปวารณา เป็นวันสุดท้ายของพรรษา

เราได้กล่าวคำปวารณาซึ่งเป็นภาษาบาลีกันไปแล้ว แปลเป็นภาษาไทยที่พอจะเข้าใจอย่างง่าย ๆ ก็คือ เราปวารณาซึ่งกันและกันว่า ถ้าหากเพื่อนสหธรรมิกรูปใดได้เห็น ได้ยิน หรือสงสัยว่าเรานั้นประพฤติ ยังไม่ถูกต้องตามธรรมวินัย จะเป็นเหตุให้ทำพระนิพพานให้แจ้งได้ยาก หรือไปสู่นิพพานได้ช้าขึ้น ก็จะช่วยด้วยความรักและปรารถนาดี แนะนำ ตักเตือนเรา เพื่อให้เราประพฤติถูกต้องตามธรรมวินัยจะได้ไปสู่พระนิพพานได้อย่างสะดวกสบาย ง่ายดาย

ที่ต้องปวารณากันก็เพราะว่า ปกติของปุถุชนยังมีกิเลสหนา ปัญญาหยาบ พุดง่าย ๆ ทุกคนต่างยังมีมานะทิฎฐิ ยังมีความถือถือตัว อยู่ในใจ ถ้าหากไม่มีการปวารณากันเอาไว้ว่า ให้แนะนำตักเตือนกันได้ ในข้อที่ได้เห็น ได้ยินหรือสงสัยนั้น มันยากที่จะรับฟัง มันจะหงุดหงิด ขัดเคืองใจ จึงได้ปวารณาเพื่อให้โอกาสเพื่อนสหธรรมิกแนะนำตักเตือน เราจะได้ประพฤติถูกต้องตามธรรมวินัย จะได้บรรลุวัตถุประสงค์ของการบวชในคราวนี้

เทศน์กบวชเฉพาะผู้มีบุญ

การอยู่จำพรรษาด้วยกันภายในพรรษานี้ เราจะเห็นได้ว่า เวลาไม่นานเลย เดียววันเดียวคืน เผลอประเดี๋ยวเดียวก็มาถึงวันสุดท้ายของพรรษาแล้ว การมาบวชของพวกเราในคราวนี้ ทั้งพระนวกะที่เข้ามาบวชใหม่และรวมถึงภิกษุเก่าด้วย การบวชของเรามีวัตถุประสงค์เพียงประการเดียว คือ ทำพระนิพพานให้แจ้ง รองลงมาคือ แสวงบุญและสร้างบารมี มาชำระกายวาจาใจของเราให้สะอาดบริสุทธิ์ จะได้หลุดพ้นจากกิเลสอาสวะไปนิพพานได้ หรืออย่างน้อยก็มาเติมบุญเติมบารมี ให้เรามีอุปนิสัยปัจจัยที่จะไปพระนิพพาน นี่ไม่ใช่เป็นเรื่องเล็ก ๆ เลย เป็นเรื่องที่สำคัญและยิ่งใหญ่

เทศสมณะ เป็นเทศที่เป็นสาธารณะ ไม่ใช่ทั่วไป เฉพาะผู้มีบุญที่สั่งสมบุญบารมีในพระพุทธศาสนาอย่างต่อเนื่อง ได้ยินได้ฟังธรรมจากพระสัมมาสัมพุทธเจ้าองค์ก่อน ๆ หรือพระสาวกของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้วเกิดกุศลศรัทธาสั่งสมบุญบารมีกันเรื่อยมา ทั้งทานศีลภาวนา เป็นต้น จนเข้าใจแจ่มแจ้งในเรื่องราวความเป็นจริงของชีวิตในระดับหนึ่งว่า ชีวิตในสังสารวัฏเป็นชีวิตที่มีแต่ความทุกข์ทรมาน ไม่แน่นอน มีขึ้นมีลงอยู่ตลอดเวลา เพราะว่ายังตกอยู่ภายใต้กฎแห่งกรรม กฎแห่งไตรลักษณ์ ยังเป็นบ่าวเป็นทาสของพญามาร ซึ่งเขาเอาความโลภ ความโกรธ ความหลงนั้นเข้ามาบังคับบัญชา

เพราะฉะนั้น ชีวิตจึงมีขึ้นมีลงอยู่ตลอดเวลา ซึ่งอันตราย เนื่องจากมีอบาย ทุกคติ วินิบาต นรก เปต อสุรกาย สัตว์เดรัจฉาน มารองรับอยู่ ซึ่งเราและใคร ๆ ก็ไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ เมื่อได้เห็นภัยในวัฏสงสาร

อย่างนี้ จึงสั่งสมบารมีเรื่อยมาจนถึงจุดอิมัตถ์ในเพศคฤหัสถ์แล้วก็เข้าสู่ร่มเงาของพระพุทธศาสนา มาบวชเป็นพระภิกษุสามเณร ตั้งแต่บวชช่วงสั้น ๆ จนกระทั่งบวชชว่งยาวขึ้น

เมื่อเรามาบวชอยู่ตรงนี้ได้ จึงได้ชื่อว่าเป็นอสาธารณะ เป็นเพศอันอุดมไม่ทั่วไปสำหรับใคร ๆ ที่จะมาอยู่ตรงนี้ได้ เพราะว่ามันอยู่ยาก ถ้าหากไม่มีเป้าหมายอย่างชัดเจน เนื่องจากมีพระธรรมวินัยเป็นกรอบที่ล้อมเราอยู่ ซึ่งเราจะทำผิดจากกรอบนี้ไม่ได้ มันมีโทษมีภัยรองรับอยู่

กรอบของพระธรรมวินัยนี้ มีเอาไว้สำหรับเป็นลู่ชีวิตที่จะประคับประคองให้ไปสู่ฝั่งพระนิพพาน ถ้าเรามีเป้าหมายที่จะทำพระนิพพานให้แจ้ง การอยู่ในกรอบของพระธรรมวินัยก็เหมือนไม่ได้อยู่ คือ จะไม่มีความรู้สึกว่ายึดอัดหรือคับแคบ ตรงกันข้ามกลับมีความสุขกายสุขใจ เบากายเบาใจ เพราะเราได้ปลดเครื่องพันธนาการของชีวิตออกไป เหลือแต่กายวาจาใจที่เราจะต้องคอยดูแลประคับประคองให้มันอยู่กับเนื้อกับตัว แล้วก็เดินทางเข้าไปสู่ภายใน เพื่อจะได้เข้าไปถึงพระรัตนตรัยซึ่งเป็นแก่นของชีวิตที่จะทำให้เราสามารถอยู่อย่างมีความสุขอย่างแท้จริง เป็นอิสระ เป็นความสุขที่กว้างขวาง ไร้ขอบเขต และไม่มีความสุขใดมาเทียบได้

เมื่อใครเข้าถึงแล้ว จะมีความรู้สึกเหมือนกันอยู่อย่างหนึ่ง คือ เข้าถึงความสุขประเภทที่ว่า พูดไม่ออกบอกไม่ถูก ไม่ทราบว่าจะอธิบายอย่างไร และพระรัตนตรัยในตัวเองแหละ จะเป็นอุปกณ์ให้เราได้ศึกษาวิชา ๓ เช่น ปุพเพนิวาสานุสติญาณ ญาณหรือความรู้เป็นเหตุให้เราระลึกชาติได้ รู้เรื่องราวความเป็นจริงของชีวิตว่า ชีวิตไม่ใช่แค่เกิดหนเดียว ตายหนเดียว หรือตายแล้วสูญ แต่เราได้ผ่านการเวียนว่ายตายเกิดมายาวนานนับครั้งไม่ถ้วน ได้เห็นชีวิตลุ่ม ๆ ดอน ๆ ขึ้น ๆ ลง ๆ ของเราตลอดเวลา

ช่วงใดชาติไหนของชีวิต เราไม่ประมาทในการดำเนินชีวิต ชาตินั้นและชาติถัด ๆ มาชีวิตก็สูงส่ง แต่ชาติไหนประมาทในการดำเนินชีวิต ไม่สั่งสมกุศลธรรม ชาตินั้นและชาติถัดมาก็ตกต่ำ เราจะเห็นการขึ้น ๆ ลง ๆ ของชีวิตอยู่อย่างนี้

เห็นชีวิตของเราที่ไปอยู่ในอบายมีความทุกข์ทรมานมาก ตั้งแต่ไม่มี
เวลาว่างเว้นจากความทรมาน จนกระทั่งมีช่วงสั้น ๆ ที่ว่างเว้นนิดหน่อย
คือ ตายเกิด ตายเกิด เรื่อยมาเลย กว่าจะมาถึงความเป็นมนุษย์อีกครั้ง
หนึ่ง ส่วนชีวิตในเทวโลกที่ว่าเป็นสุขที่ยาวนานนั้นก็ประเดี๋ยวประด๋าว
และไม่แน่นอน อีกทั้งไม่ใช่ความสุขที่แท้จริง

เพราะฉะนั้น พระรัตนตรัยในตัวจะทำให้เราได้เรียนรู้สิ่งเหล่านี้
เมื่อเห็นชีวิตอย่างนี้แล้ว จะทำให้เราเข้าใจชีวิตของเพื่อนมนุษย์และ
สรรพสัตว์ทั้งหลาย เราจะเห็นกฎแห่งกรรมที่ทำหน้าที่โดยไม่เว้นใคร
แม้แต่เพียงคนเดียวว่า ประกอบกรรมชนิดนี้จะต้องไปสู่ภพนั้นภพนี้
ไปเสวยวิบากอย่างไรก็เห็นตลอดทั้งหมด ทำให้เกิดความเบื่อหน่าย
คลายความกำหนัด คลายความผูกพัน ความยึดมั่นถือมั่นในคนสัตว์
สิ่งของ แม้แต่ภพภูมิก็อยากจะหลุดพ้นไปจากภพนี้ ใจจะหลุดล่อน
บริสุทธิ์หยุดนิ่ง แล้วดึงเข้าไปสู่ภายใน เพื่อไปสู่กายสุดท้ายคือกายธรรม
อรหัตต์เป็นพระอรหันต์

เพศนักบวชเป็นเพศที่เหมาะสมอย่างยิ่งในการทำพระนิพพาน
ให้แจ้ง เพราะปลอดกังวลจากเรื่องการครองเรือน การทำมาหากิน และ
มีสิ่งที่เป็นแค่บริวาร ๘ เวลาที่เหลืออยู่เป็นไปเพื่อทำความบริสุทธิ์
ทำกายวาจาใจให้สะอาด บริสุทธิ์ ใหหยุดนิ่งดึงเข้าไปสู่ภายใน เพื่อศึกษา
ความรู้ภายในที่เป็นความรู้ที่ยิ่งใหญ่ ยิ่งเรียนยิ่งมีความสุข ยิ่งเรียน
ยิ่งสว่าง ยิ่งโล่งขึ้นไปเรื่อย ๆ ยิ่งมีพลังในการที่จะทำความดียิ่ง ๆ ขึ้นไป
แตกต่างจากความรู้ทางโลกที่ยิ่งเรียนยิ่งมืด ยิ่งเรียนยิ่งคับแคบ ยิ่ง
เห็นแก่ตัว ยังวนเวียนกันอยู่ในภพอยู่อย่างนี้

ให้ลูกทุกรูปพึงปิติดีใจที่เราได้มาบวชในคราวนี้ว่า สิ่งที่เราได้กระทำนั้นถูกหลักวิชาของบัณฑิตนักปราชญ์ในกาลก่อน บุญนี้จะเกิดขึ้นกับเราและโยมพ่อโยมแม่ บรรพบุรุษ หมู่ญาติ ตลอดจนสรรพสัตว์ทั้งหลายไปด้วย

ปวารณากันแล้ว อย่าให้เป็นเพียงธรรมเนียม

วันนี้เป็นวันสุดท้ายของพรรษา เราได้ปวารณากันแล้วก็ขอให้ทำอย่างที่เราได้ตั้งใจปวารณา อย่าทำแค่ตามธรรมเนียม พอถึงวันมหาปวารณาเราก็มาปวารณากันตามธรรมเนียม แต่พอหลังจากวันนี้ไปแล้ว เพื่อนสหายธรรมิกมาเห็นเราประพฤติบกพร่องและแนะนำเรา เราก็อย่าไปโกรธ อย่าไปขุ่นเคืองเขา

ถ้าหากห้ามความโกรธความขุ่นมัวไม่ได้ เพราะว่าเรายังมีทิฐิมาอยู่ในตัว ก็ให้ลดมานะทิฐิมาอยู่ในระดับที่ฟังได้ แล้วมันไม่ลั่นออกมาทางปากโต้ตอบเขาไป หรือขยายออกมาทางกิริยาอาการ ทางระบบประสาทกล้ามเนื้อ เพื่อแสดงให้เขาเห็นว่า เราไม่พึงพอใจ อย่าให้ถึงขั้นขนาดนั้น ให้อยู่ในระดับที่เราข่มใจได้ ที่เรียกว่า “ทมะ” คือ แม้เราจะขุ่นมัวขัดเคืองก็ข่มเอาไว้ให้มันอยู่ ไม่ให้มันลั่นออกมา

แล้วช่วงไหนที่ใจสบาย ก็มาพิจารณาดูในสิ่งที่เพื่อนสหายธรรมิกเขาตักเตือนว่าเขาตักเตือนโดยธรรมใหม่ ถูกต้องไหม เราเป็นอย่างนั้นจริงหรือเปล่า ถ้าเราไม่เป็นจริง เป็นความเข้าใจผิดพลาดคลาดเคลื่อนของเพื่อนสหายธรรมิก เราก็ให้อภัยเขา อย่าไปขุ่นมัว แต่ถ้าจริงก็ต้องขอบคุณเขาที่ช่วยชี้มุมทรัพย์ให้เราและรีบปรับปรุงแก้ไข

ทำอย่างนี้ประโยชน์ก็จะเกิดขึ้นกับเราก่อนเป็นอันดับแรก คือ ใจสบาย ปลอดภัย ไม่พุงसान ไม่ขัดเคือง ไม่ผูกพยาบาท ไม่คิด เบียดเบียนเพื่อนสหายมิตร แล้วความรักในหมู่คณะของเรา ก็จะ แน่นแฟ้นเป็นปึกแผ่น เป็นหนึ่งเดียวกัน จากภิกษุรูปหนึ่งก็ไปถึงเพื่อน สหายมิตรในอารามเดียวกัน เมื่ออารามของเรามีความรักและความปรารถนาดีกันอย่างแท้จริง มันก็จะขยายไปสู่อารามอื่น เพราะกิตติศัพท์อันดีงามนี้จะแพร่สะพัดไป

หมู่คณะของอารามใดที่มีความรักและปรารถนาดีต่อกัน เราจะ สังเกตได้ว่า สมาชิกในหมู่คณะนั้นจะสดใส อินทรีย์จะผ่องใส และจะ อยู่ในสายตาของพุทธบริษัท ๔ และพุทธบุตรในอารามอื่น เมื่อเขาเห็น แล้วก็จะเกิดกำลังใจที่จะทำอย่างเราบ้าง จากอารามเราก็ไปสู่อาราม อื่น แล้วก็ขยายไปทั่วสังฆมณฑลและทั่วโลก นั่นคือเราจะมีส่วนในการ ทำให้พุทธบุตรทั่วสังฆมณฑลมีความเข้มแข็งในธรรมวินัย มีความรัก ปรารถนาดีซึ่งกันและกัน รวมเป็นปึกแผ่นเป็นหนึ่งเดียวกัน

เมื่อพุทธบุตรเป็นปึกแผ่นได้ ก็จะขยายไปสู่อุบาสกอุบาสิกา พุทธบริษัท ๔ ก็จะมั่นคง เมื่อพุทธบริษัท ๔ มั่นคง เป็นสังคมที่รักษา คำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเอาไว้ ซึ่งเป็นคำสอนที่มีคุณค่าและมี ประโยชน์อย่างยิ่งต่อมนุษย์และเทวดาทั้งหลาย ก็จะขยายไปสู่เพื่อน มนุษย์ที่อยู่นอกบุญเขต และขยายจากมนุษย์ต่อมนุษย์ไปเรื่อย ๆ จนไป ทั่วโลก และมนุษย์ซึ่งอยู่ในสายตาของเทวดาที่มีกายละเอียด ตั้งแต่ใน ระดับภูมิเทวา รุกขเทวา อากาศเทวา ก็จะโจษขานกันต่อไป จนกระทั่ง ถึงชาวสวรรค์ชั้นต่าง ๆ ชั้นจาตุมหาราชิกา ดาวดึงส์ ยามา ดุสิตา นิมมานรดี ปรนิมมิตวสวัตดี และจะขยายไปถึงพรหม อรูปพรหม

เราจะเห็นว่า จากการกระทำของเราเพียงรูปเดียวที่รักษาสິงนี้เอาไว้ นอกจากเป็นธรรมเนียมปฏิบัติและกระทำอย่างจริงจังแล้ว สามารถขยายไปทั่วถึงภพทั้งสาม คือ กามภพ รูปภพ อรูปภพ ที่มีอยู่ทุกจักรวาล ที่เราได้ยินได้ฟังว่า แสนโกฏิจักรวาลกับอนันตจักรวาล จะมีสายตาของท่านผู้รู้ของแต่ละจักรวาลมองดูอยู่ ถ้าจักรวาลของเรา ซึ่งมีชื่อว่า **“มงคลจักรวาล”** มีความเป็นปึกแผ่นแน่นหนาด้วยคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า มีชีวิตที่สดใสในคำสอนของพระองค์ท่าน ก็จะขยายไปสู่จักรวาลอื่น แล้วก็จะส่งต่อ ๆ กันไปอย่างไม่มีที่สิ้นสุด สิ่งใด ๆ ไม่คิดว่าจะเกิดขึ้น ก็จะบังเกิดขึ้น

ก้อนหินเพียงก้อนเล็ก ๆ ที่ทิ้งลงมาจากอากาศ ตกลงไป ในกลางมหาสมุทร จะเกิดกระแสน้ำขึ้น จากคลื่นเล็ก ๆ ลูกนั้น จะค่อย ๆ ไหลคลื่นลูกอื่น ๆ ไปเรื่อย ๆ จนกระทั่งไปถึงฝั่งทั้งหลาย สิ่งที่เราทำความดีเพียงรูปเดียวนี้ก็ขยายไปทั่วทุกหนทุกแห่งตลอดทั้ง แสนโกฏิจักรวาล อนันตจักรวาล นี่คือนสิ่งที่สามารถเป็นจริงได้ ไม่ใช่เพ้อฝัน เพราะว่าทุกการกระทำของเรานั้นล้วนมีความเกี่ยวข้องกับกฎมิตต่าง ๆ ทั้งสิ้น โดยที่เรายังไม่รู้เรื่องราวเหล่านี้เลย และเราคาดไม่ถึงด้วยว่า มันจะเป็นอย่างนั้น วันใดที่เราได้เข้าถึงวิชาธรรมกาย วันนั้นเราจะเข้าใจในสิ่งที่หลวงพ่อบุญในวันนี

กิจที่ต้องทำกันต่อไป

แม้วันพรุ่งนี้จะออกพรรษาแล้วก็ตาม กิจของเรากียังมีอยู่ คือ กิจในการทำพระนิพพานให้แจ้ง เราจะรู้ตัวของเราเองว่า เราผ่านพรรษาแห่งการบรรลุลหรรษมาด้วยการประพฤติปฏิบัติธรรมถึงในระดับไหน

จริงจิงขนาดไหน ไม่มีใครที่จะรู้ดีเท่ากับตัวของเราเอง เพราะฉะนั้น มาถึงวันนี้วันสุดท้าย เรารู้แล้วว่าเป็นพรราชาแห่งการบรรลุลหรรณของเร แล้วหรือยัง เราได้ยินได้ฟังการบรรลุลหรรณของบุคคลอื่นที่มีทั้งภิกษุ สามเณร อุบาสก อุบาสิกา และสาธุชนผู้มีบุญทั้งหลายที่กระจัดกระจาย กันไปทั่วโลก แต่ว่าเราได้เป็นอย่างนั้นกับเขาบ้างแล้วหรือยัง ถ้ายัง วันพรุ่งนี้ออกพรราชา ก็ให้ตั้งใจประพฤติปฏิบัติธรรมกันต่อไป

ออกพรราชาแล้วก็ให้ตั้งใจประพฤติปฏิบัติธรรมกันต่อไป อย่าได้ วางเว้นจากการปฏิบัติธรรม ทำไปจนกว่าจะเข้าถึงพระรัตนตรัยในตัว ทำกันจนกว่ากิเลสอาสวะจะหมดสิ้นจากใจของเรา และทำไปจนกว่า จะถึงที่สุดแห่งธรรมนะลูกนะ

โอวาทสำหรับผู้จำเป็นต้องลาสิกขา

สำหรับพระนวกะบางรูปที่ลางานมาบวชได้เพียงช่วงสั้น ๆ จำเป็น จะต้องลาสิกขา ถ้าหากสามารถอยู่รักษฐินได้ก็ควรจะอยู่รักษฐิน นะลูกนะ จะได้ครบถ้วนบริบูรณ์ในการศึกษาเรื่องราวที่เป็นกิจของสงฆ์ แล้วถ้าหากจำเป็นจะต้องลาสิกขา ก็ให้มีความรู้สึกลัวว่า เรายังมีความ อาลัยอาวรณ์ต่อผ้ากาสาวพัสดร์

ให้นึกอธิษฐานในใจหลังจากนั่งสมาธิแล้วว่า เรายังไม่อยากจะ พลัดพรากจากผ้ากาสาวพัสดร์นี้เลย แต่เราลามาได้ช่วงสั้น ๆ เท่านั้น ลักวันหนึ่งเมื่อเราหมดภาระทางโลกแล้ว จะกลับเข้ามาสู่เพศสมณะ ใหม่ และระหว่างที่อยู่ทางโลก เราจะเป็นต้นบุญต้นแบบที่ดีของชาวโลก ในฐานะได้ผ่านการบวชเรียนมาแล้ว ๑ พรราชา อย่าให้กลายเป็นบุคคล

ที่เราได้ยินคำพังเพยว่า บวชเสียผ้าเหลือง คือ บวชมาแล้ว ๑ พรรษา ยังไม่มีการเปลี่ยนแปลงอะไรที่ดีขึ้นในชีวิตของเราเลย อย่าให้ใครหรือตัวเราเกิดความรู้สึกอย่างนี้นะลูกนะ

เมื่อเราลาเพศสมณะไปแล้ว จะยังอยู่ในสายตาของเพื่อนมนุษย์ตลอดเวลา เขาจะดูว่า เรามีการเปลี่ยนแปลงที่ดีขึ้นหรือไม่ รักษาศีล ๕ เป็นปกติทุกวัน วันพระเราถืออุโบสถศีล และไม่ขาดในการให้ทาน รักษาศีล เจริญภาวนา รวมทั้งชักชวนคนมาสร้างผลดีด้วย ถ้าหากทำอย่างนี้ได้ชีวิตของเราจึงจะสมบูรณ์ แม้เราลาสิกขาไปแล้วก็เหมือนไม่ได้ลาสิกขา ยังเหมือนกับว่าเราบวชทางใจ เพียงแต่กายภายนอกไม่ได้ครองผ้ากาสาฬหพัสดุเท่านั้น และแม้ลาสิกขาไปแล้วก็ให้ตั้งใจประพฤติปฏิบัติธรรมกันต่อไป

สำหรับผู้ที่ไม่มีความจำเป็นต้องลาสิกขา ก็ขอให้ตั้งใจบวชกันต่อไป เพราะ **ชีวิตใด ๆ ในโลกนี้ แม้ความเป็นพระเจ้าจักรพรรดิก็รู้ความเป็นสมณะไม่ได้เลยแม้แต่เพียงนิดเดียว** ดังนั้นขอให้ลูกทุกรูปนำสิ่งที่หลวงพ่อบอกเล่าสู่กันฟังนี้ไปพิจารณาพิจารณา

วันนี้ขออนุโมทนาสาธุการและขออำนวยพร ให้ลูกทุกรูปหยุดใจไปที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ อย่างสบาย ๆ ขออานุภาพแห่งบุญ บารมี รัตนะ กำลัง ฤทธิ์ อำนาจ สิทธิ เจริญขาด ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทุกพระองค์น้อมส่งไชยพระองค์ไม่ถ้วนในอาสนานิพพาน บารมีธรรมของพระปัจเจกพุทธเจ้าและพระอรหันตเจ้าทั้งหลาย บารมีธรรมของพระเดชพระคุณหลวงปู่ พระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร) ผู้ค้นพบวิชชาธรรมกาย บารมีธรรมของคุณยายอาจารย์มหารัตนอุบาสิกาจันทร์

ชนนิกยุง และมหาทานบารมี ศีลบารมี เนกขัมมะ ปัญญา วิริยะ ขันติ
สังกะ อธิษฐาน เมตตา อุเบกขาบารมี ตลอดจนกระทั่งบารมีที่ได้ตั้งใจ
บำเพ็ญสมณธรรมตลอดพรรษา

จึงมารวมอยู่ในศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ให้กลับกายวาจาใจ ธาตุ
ธรรมเห็นจำคิดรู้ของลูกทุกรูปให้สะอาด ให้บริสุทธิ์ ให้หลุดพ้นจาก
การเป็นบ่าวเป็นทาสของพญามาร จากวิบัติบาปศัคดีสิทธิ์ วิบากกรรม
วิบากมาร อุปสรรคต่างๆ นานาในชีวิต ให้มลายหายสูญไปให้หมด

ให้ลูกทุกรูปจงเป็นเนื้อนาบุญ เป็นอายุพระศาสนา รู้แจ้งเห็นแจ้ง
แทงตลอดในวิชาธรรมกาย ธรรมอันใดที่พระเดชพระคุณหลวงปู่ฯ
และคุณยายอาจารย์ฯ ได้บรรจุ ให้ลูกทุกรูปจงบรรลุธรรมนั้น จงมี
สุขภาพร่างกายที่แข็งแรง อายุขัยยืนยาว ได้สร้างบารมีกันไปนาน ๆ
สิ่งใดที่เป็นข้าศึกต่อการกุศลและพรหมจรรย์จงห่างไกล ให้มีแต่บัณฑิต
นักปราชญ์เข้ามาใกล้ จะศึกษาเล่าเรียนพระธรรมวินัยของพระสัมมา-
สัมพุทธเจ้าให้แตกฉานทั้งปริยัติ ปฏิบัติ ปฏิเวธ จะเทศนาให้ไพเราะ
ทั้งเบื้องต้นท่ามกลางและเบื้องปลาย บริสุทธิ์บริบูรณ์ทั้งอรรถและ
พยัญชนะ ใครได้ยินได้ฟังธรรมก็ให้ได้บรรลุธรรมกาย

ความปรารถนาอันใดก็ตามที่ลูกทุกรูปได้ตั้งใจเอาไว้อย่างดีแล้ว
เป็นไปเพื่อการสร้างบารมี ขอความปรารถนา นั้นจงเป็นผลสำเร็จ
จงเป็นผลสำเร็จ จงเป็นผลสำเร็จ ด้วยอานุภาพแห่งพระธรรมกายของ
พระพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์ จงทุกประการเทอญ ๐

